

Narrative Walking as a Research Method 42 Hours across a *Terrain Vague*

Verhalend wandelen als onderzoeksmethode 42 uur door een *terrain vague*

The last two decades have seen a growing interest for in-between spaces within the urban fabric, or for what Ignasi de Sola-Morales identified in 1995 as *terrains vagues*.¹ But the *terrain vague*, often found in the midst of inhabited areas, is not merely abandoned space, nor is it simply awaiting development: it is as constitutive of the city as built-up space. Leaving room for alternatives, preserving memories, maintaining a balance between various forms of density and allowing unregulated activities to take place – a city without any *terrain vague* might just as well be given up for dead. So rather than consider such places as anomalies that work against the city, we need to look at them in another way – a plausible, perhaps even imperative way, which sees them as an essential component of a city's vitality.

A *terrain vague* can only truly be understood through direct engagement, by spending time walking about in it and taking note of everything encountered there. Only through a careful representation of its various forms can a *terrain vague* be understood as a narrative landscape. This contribution presents just such an experiment: a 42-hour walk, spread over six days, along the east-west axis of the Island of Montreal, yielded a thorough analysis of Montreal's conditions of 'vagueness' in the summer of 2015.

Though a slow and demanding activity, walking was preferred over other modes of transport, precisely because of its pace and the involvement it requires. Rather than catching glimpses of random *terrains vagues* and interpreting their characteristics from a distance, walking allows for a continuum, in time and space. This reveals connections between places that may seem to have nothing to do with one another, thus unfolding a continuous landscape and allowing a narrative to emerge, a narrative that tells of these places and their relationship with the city.

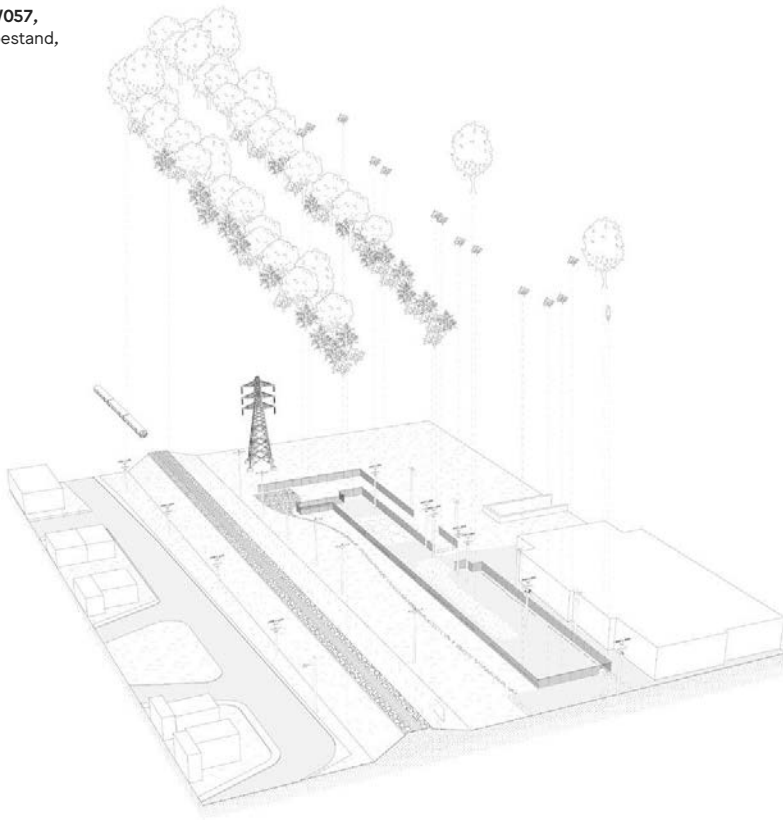
Thanks to its pace and its physical involvement, walking also provides opportunities to investigate random objects, rubbish, traces, insects, sounds and distances that can only be

De afgelopen 20 jaar was er een toenemende interesse in de onbepaalde tussenruimten van het stedelijk weefsel, die Ignasi de Sola-Morales in 1995 aanduidde als *terrains vagues*.¹ Deze *terrains vagues*, die zich vaak middenin een bewoond gebied bevinden, zijn echter niet alleen verlaten plekken of gebieden die wachten op verdere ontwikkeling: ze zijn even bepalend voor de stad als de bebouwing zelf. Ruimte geven aan alternatieven, herinneringen vasthouden, het evenwicht bewaren tussen verschillende dichtheden en ongeregelde activiteiten toelaten – een stad zonder enig *terrain vague* kan evengoed ten dode opgeschreven zijn. Dus, in plaats van deze plekken als anomalieën te beschouwen, die tegen de stad inwerken, is een andere kijk nodig. Een plausibele, misschien wel noodzakelijke blik – die zulke ruimten als een essentieel onderdeel van de vitaliteit van een stad beschouwt. Een *terrain vague* kan pas echt worden begrepen als je direct betrokken bent, door er een tijd al wandelend door te brengen en alles wat aanwezig is in je op te nemen. Alleen via een nauwkeurige representatie van de verschillende gedaanten van een *terrain vague*, kunnen we het begrijpen als een narratief landschap. In deze bijdrage wordt zo'n experiment besproken: via een wandeling van 42 uur, verspreid over zes dagen, langs de oost-westelijke as van het eiland van Montréal, werden in de zomer van 2015 Montréal's condities van 'vaagheid' grondig geanalyseerd.

Ondanks het trage en veeleisende karakter, had wandelen de voorkeur boven andere transportmethoden, juist vanwege het tempo en de betrokkenheid. Wandelen laat een doorgaande beleving van tijd en ruimte toe, die verder gaat dan hier en daar vanaf een afstand een glimp opvangen van een willekeurig gekozen *terrain vague*. Door te lopen kun je verbanden leggen tussen plaatsen die op het oog niets met elkaar te maken hebben. Zo ontvouwt zich een continu landschap en ontstaat een narratief dat vertelt van deze plaatsen en hun samenhang met de stad.

Dankzij het tempo en de fysieke betrokkenheid, biedt wandelen ook de kans om willekeurige voorwerpen, vuilnis, sporen, insecten, geluiden en afstanden te bestuderen, die immers pas in beeld komen wanneer er voldoende tijd voor wordt

Fig 1: Digital file, 00-TV057,
Axonometry / Digitaal bestand,
00-TV057, Axonometrie

observed if one takes the time. Along with photographs of each individual *terrain vague*, a series of 125 large-scale photo collages were also produced, in an attempt to capture the vastness, the flourishing flora and everything that has colonised these purportedly empty places.

From these collages, individual photographs and notes taken while walking, an initial typology was identified and a research team set out to survey 12 representative *terrains vagues* so as to better understand such spaces in the future. Working with plans and axonometric drawings produced an architectural representation of the 'vague' that demonstrated how full and organised these abandoned spaces actually are.

Besides the objective representation provided by the axonometric drawing, a series of six large-scale elevation drawings was produced in order to represent the continuous experience of the 'vague' within the drawing, the way a storyline does within a sequence of words. A two-dimensional elevation drawing of a building is one of the most important instruments of architectural representation to situate a building within its context and place it within the broader narrative of the city. But the elevation

genomen. Naast het nemen van foto's van elk *terrain vague*, werden ter plekke ook 125 grote fotocollages gemaakt, in een poging de uitgestrektheid, de bloeiende flora en alles wat zich in deze zogenaamd lege plekken heeft genesteld, vast te leggen.

Vanuit deze collages, foto's en notities die tijdens het wandelen werden gemaakt, werd een eerste typologie vastgesteld. Ook bestudeerde een team onderzoekers 12 representatieve *terrains vagues* om zulke ruimten in de toekomst beter te begrijpen. Door te werken met plattegronden en axonometrische tekeningen ontstond een architecturale representatie van het 'vague', die aantoonde hoe vol en georganiseerd deze verlaten ruimten in werkelijkheid zijn.

Naast het objectieve beeld van de axonometrische tekening, werd ook een reeks van zes groot-schalige aanzichten gemaakt om de continue ervaring van het 'vague' binnen de tekening te verbeelden, zoals een verhaallijn dat doet in een reeks woorden. Het tweedimensionale aanzicht van een gebouw is een van de belangrijkste middelen van de architecturale representatie om een gebouw in zijn context te situeren en het een plaats te geven in een breder verhaal over de stad. Maar het aanzicht kan net zo goed gebruikt worden om een *terrain vague* binnen zijn context te situeren en de 'vague'

1. Ignasi de Sola-Morales, son (ed.), *Anyplace* (Cambridge, 'Terrain Vague', in: Cynthia David- MA: MIT Press, 1995), 118-123.

1. Ignasi de Sola-Morales, 'Terrain Vague', in: Cynthia Davidson (ed.), *Anyplace* (Cambridge, MA: MIT Press, 1995), 118-123.

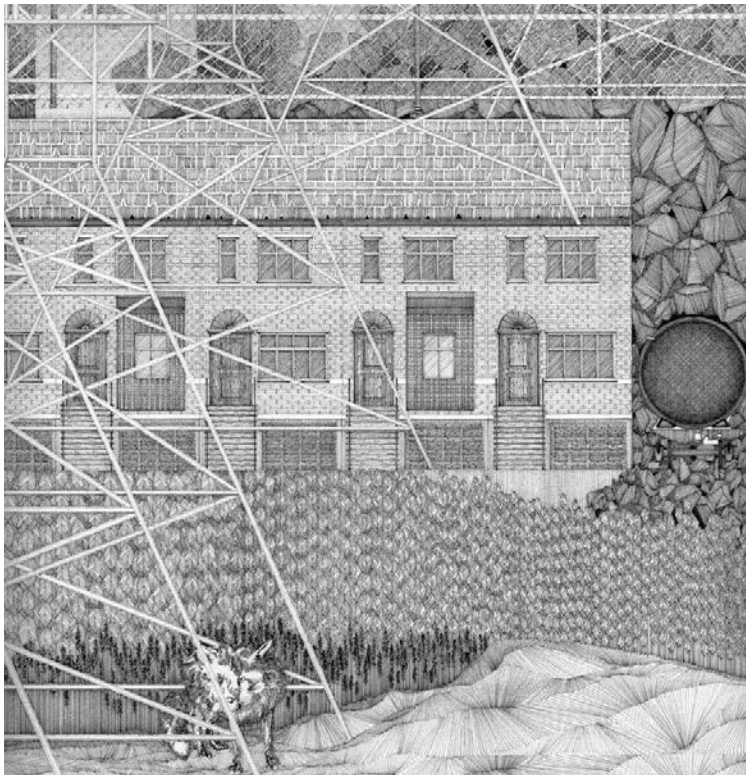

Fig. 2: Ink drawing, east elevation, detail./ Tekening met inkt, oostelijke doorsnede, detail.

drawing can just as easily be used to situate a *terrain vague* within its context and interweave its 'vague' meaning with that of the city. Composed of the various elements found during the walk, each drawing represents one day on the island. Together, the six drawings form one extended extract of Montreal, offering a new way of seeing the 'vague'.

The use of the tools of architectural representation in a context of spaces that seem empty implies that the narrative is about tangible conditions. With utmost precision, the detail of the architectural drawing describes the various elements that compose the 'vague'. The drawing, like a story being told, constructs a different and more inclusive narrative of what an urban landscape actually ought to be.

betekenis ervan te verweven met die van de stad. Door de tekening op te bouwen aan de hand van de verschillende elementen die tijdens de wandelingen werden gevonden, geeft elke tekening een dag op het eiland weer. De zes tekeningen samen vormen één langgerekte uitsnede van Montréal en bieden zo een nieuwe kijk op het 'vague'.

Het gebruik van deze instrumenten voor architecturale representatie in een context van ruimten die leeg lijken, impliceert dat het narratief over tastbare condities gaat. De architectuurtekening beschrijft dan ook met uiterste precisie de verschillende elementen waaruit het 'vague' wordt opgebouwd. De tekening construeert, als een verhaal dat wordt verteld, een ander en inclusiever narratief over wat een stedelijk landschap werkelijk zou moeten zijn.

Vertaling: Bart Decroos